

Jonas stottert. Zo lang als hij zich kan herinneren heeft hij dat gedaan. Klanken en woorden blijven steken in zijn keel of net achter zijn lippen. Hoe meer hij zijn best doet om dat te voorkomen, hoe erger het wordt.

Toen hij een jaar of vijf was, begreep hij dat niet elk kind praatte zoals hij. Voor die tijd was hij er niet mee bezig, hij kletste op zijn eigen manier en dat leek iedereen prima te vinden, vooral de kinderen op het kinderdagverblijf en in de buurt. Zijn ouders waren de eersten die erover begonnen.

‘Praat maar wat rustiger’, zei mama.

‘Haal eens diep adem voordat je gaat praten’, zei papa.

‘Ontspan maar even’, zei mama.

‘Bedenk eerst wat je wilt zeggen’, zei papa.

Jonas snapte niet wat ze bedoelden. Hij wilde gewoon vertellen wat er was gebeurd in de klas of wat hij met Boris ging doen. De woorden moesten soms over hobbels heen of zaten aan een elastiek in zijn keel, dat voelde hij wel, maar het lukte altijd om te zeggen wat hij wilde zeggen.

Vooral papa maakte zich zorgen, merkte Jonas. Hij wilde dat Jonas naar een therapeut zou gaan, iemand die hem kon helpen makkelijker te praten. Mama wilde het liever even aanzien, ze zei dat ze Jonas nog te jong vond. Uiteindelijk won papa.

Toen Jonas net zes was, hadden ze een afspraak bij een stottertherapeut. Ze was een vrouw met halflang grijs haar. Ze vertelde dat ze al jaren met kinderen werkte die last hadden van

‘haperen’ of ‘onvloeiendheden’. Ze zei nooit ‘stotteren’, alsof het woord besmet was, té erg om uit te spreken. Toen de therapeut vroeg of er andere familieleden waren die last hadden van haperen, had mama ‘Nee, niet aan mijn kant’ geantwoord. Papa was even stil gebleven en Jonas had stiekem naar hem gegluurd. Papa’s nek was een beetje gebogen en hij knipperde een paar keer langzaam met zijn ogen. ‘En bij u, meneer van der Meulen?’ vroeg de vrouw. Papa keek op, glimlachte en zei: ‘Ik denk van niet.’

Jonas moest een aantal keer naar de vrouw toe. Ze vroeg hem plaatjes te benoemen, verhaaltjes te vertellen en deed spelletjes met hem. Ze schreef op welke letters hij moeilijk vond (de T, de P en de K waren het gemeenste, de klinkers waren ook lastig) en wanneer het haperen erger of juist minder erg werd. Het was best gezellig. Ze was aardig en praatte heel rustig. Jonas keek vaak naar haar mond omdat ze haar lippen altijd rood stifte en ze zoveel bewogen als ze sprak.

‘We kijken het voorlopig even aan’, zei ze na een paar weken. Papa en mama hadden van haar geleerd rustiger te spreken en Jonas geen tips meer te geven die niks hielpen. Jonas stotterde nog steeds, maar de hobbels waren kleiner en het elastiek trok niet meer zo hard. Over drie maanden zouden ze naar de stottertherapeut teruggaan, maar toen bleek dat de vrouw onverwacht was gestopt.

‘Wil je naar een andere mevrouw of meneer die je gaat helpen met het praten?’ vroeg zijn moeder hem.

‘Nee hoor, hoeft niet.’ De H en de N zaten nooit vast in zijn mond.

‘Het gaat best goed, hè?’ Ze streek door zijn haar. ‘Dan laten we het even zo. Als het erger wordt of je krijgt er meer last van, maken we gewoon weer een afspraak.’

Die afspraak was gekomen. En ook andere afspraken.